

CONVENTIA EUROPEANA A TELEVIZIUNII TRANSFRONTALIERE
COMITETUL PERMANENT ASUPRA TELEVIZIUNII TRANSFRONTALIERE
(T - TT)

Strasbourg, Camera Directoratului General al Drepturilor Omului

Versiunea finala a documentului pus in discutie si elaborat de Delegatul Poloniei pe marginea intrebarilor cu privire la limetele de aplicare a Conventiei, jurisdicia ei, libertatea receptionarii si retransmisiunii, sarcinile Partilor Conventiei, publicitatea cu privire la o Parte (participanta) si abuzul drepturilor elaborate de Conventie

Introducere

Pentru a avea un inceput, trebuie de facut anumite distinctii privitor la regulamentul comunicatiilor in masa, in special cand vorbim despre scopul Conventiei. Orice incercare de a crea sau schimba cadrul legal de reglementare trebuie sa inceapa cu intrebarea justificarii, necesitatii rationale si oportunitatii regulamentului - in ce scop vor folosi aceste lucruri, ce obiective urmareste regulamentul, care sunt argumentele pentru si contra schimbarii regulamentului. Este evident ca intrebarea cu privire la baza legala a regulamentului trebuie luata in considerare. Din momentul in care decizia a fost luata trebuie de vazut daca doar regulamentul negativ sau de asemeni pozitiv trebuie urmat.

Alegerea trebuie facuta dintr-o gama mare de metode ale regulamentului, adica trebuie sa fie un minimum, piata libera, o buna baza industrială, o piata de desfacere larga sau un regulament de dirijare a pietii. In mod obitnuit, regulamentul emitatorilor este reprezentat de ultima categorie, dar schimbarea tehnologica si de piata este vazuta de unii ca o pledare in favoarea schimbarii "drumul de acces".

O alta chestiune destul de importanta este cea a indeplinirii si practicabilitatii regulamentului. Acest lucru va aparea in felul urmator, o constrangere cu privire la distribuirea continutului de catre noile tehnologii nu va primi atat de mult din inoportunitate sa (desi acest lucru depinde si de alte chestiuni) cat din lipsa de practica la prima etapa.

Mai exista inca si o alta intrebare si anume cea a eficacitatii depline a regulamentului. Urmarirea acestui scop ar putea, in unele cazuri, sa rezulte in prevederi care ar fi atat de complicate si in acelasi timp atat de sacaitoare, incat ar fi inacceptabile. La fel, aceste prevederi ar putea fi atat de detaliate incat nu ar fi flexibile si potential inutile pentru noile circumstante care ar aparea. Ca urmare, uneori se iau decizii de a se abtine de la un asemenea regulament si de a ramane multumit cu ceva mai putin efectiv sau de a ne baza pe alte metode, cum ar fi co- auto- reglementare.

Aceste remarci aplicate tuturor chestiunilor discutate mai sus au drept scop primar de a informa consideratiile obiectivelor Conventiei. Trebuie sa fim siguri daca extinderea Conventiei asupra continutului de distribuire a noilor tehnologii este de nedorit sau doar impracticabil la momentul actual. Daca acest lucru este adevarat, trebuie sa renuntam la cautarea unor instrumente de reglementare pe masura in acest domeniu. Daca cel de-al doilea lucru este adevarat, trebuie de insistat asupra acestui fapt.

Faptul ca cea de-a doua cale de solutionare a lucrurilor isi gaseste sustinere este in mod clar indicat de discutiile pe marginea revizuirii directivei "Televiziunii Fara Frontiere", in contextul Uniunii Europene, si in special in cadrul Comitetului de Contact si a Grupurilor Centrale.

Dupa cum a declarat, intr-un recent discurs, membrul Comisiei Vivane Reding (Intalnirea Liderilor Europeni ai Mijloacelor de Informare in Masa, Londra, 7 decembrie, 2004), "In grupurile de experti au aparut diferite pareri privitor la faptul ca contextul actual are nevoie sa raspunda la numarul mare de schimbari, ce au avut loc in termeni de dezvoltare tehnologica si de piata. Experti au ajuns la concluzia ca noul regulament ar putea fi unicul raspuns pentru diferitele necesitati de reglementare. Regulamentul necesita sa fie destul de flexibil pentru o viitoare demonstratie, dar suficient de clar , pentru a nu crea incertitudini serviciilor asupra carora se rasfrange".

Acest lucru demonstreaza o imaginea uimitoare a ideilor exprimate in timpul revizuirii Conventiei Europene cu privire la Televiziunea Transfrontaliera, emisa de catre Comitetul Permanent in aprilie, 2001 ca o prevedere asupra discutiilor Europene. Deja in decembrie 2001, noi am discutat intrebarea daca pe viitor trebuie sa avem doua Conventii (incluzand o Conventie pentru Televiziune si una pentru "Multimedia") sau una, un instrument tehnologic neutru.

Astazi, revizuirea atat a Directivei Conventiei Europene asupra Televiziunii Transfrontaliere, cat si cea a "Televiziunii Fara Frontiere" ne indica tot mai clar ca este nevoie de a elabora un nou model al continutului regulamentului cu privire la mijloacele informationale electronice.

Astfel, lucrurile ne indica spre o extindere a spectrului Conventiei. Aceasta necesita de la noi elaborarea unui plan serios pentru realizarea scopurilor propuse.

1. SCOPUL/DOMENIUL DE APLICARE (Articolele 1,2 si 3)

1.1. Domeniul de Aplicare la Moment: Semnalele Suprapuse/Combinat

Conform Articolului 1, "Aceasta Conventie cuprinde serviciile de programe ce sunt cuprinse in transmisiuni". Acest lucru este expus mai pe larg in Articolul 3: "Aceasta Conventie trebuie sa se aplice pentru orice serviciu de program transmis sau retransmis de catre entitati sau cu scopuri tehnice, in conformitate cu jurisdicia unei Parti, fie prin cablu, prin mijloace terestre sau satelit, si care poate fi receptionat, direct sau indirect, intr-o parte sau in mai multe parti". In Articolul 2, definitiile "transmitterii", "emitorilor" si "serviciilor de programe" intaresc punctul de vedere precum spectrul Conventiei se limiteaza doar la televiziunea "traditionala", ce este prezentata intr-o "modalitate traditionala".

Definitia "transmisiunii" exclude in mod explicit "serviciile comunicatiei ce opereaza cu cererea individuala". Raportul Explicativ subliniaza in paragraful 83 ca prin aceasta modalitate, "autorii Conventiei au dorit sa excluda serviciile care nu pot fi privite ca fiind elaborate pentru receptionare de catre intregul public, cum ar fi video la cerinta, serviciile interactive: conferintele video, videotext-ul, serviciile "telefacsimile" si alte servicii de comunicatie similare". Acest lucru este mai bine expus in paragraful 84: "aceasta excludere nu a avut drept scop sa fie aplicata asupra serviciilor cum ar fi: serviciile televiziunii cu abonament, serviciile platii pentru vizionare, video la cerere sau serviciile de teletext. Pe de alta parte, sistemele inchise a grupurilor de telespectatori, cum ar fi serviciile programelor cu cod de acces elaborate in mod special si exclusiv pentru membrii unei anumite profesii (de exemplu profesia de medic), nu sunt in spectrul notiunii de "transmitere" pana la moment, pentru ca nu sunt elaborate pentru receptionarea de catre un public general".

Astfel, apare impresia crearii unui regulament tehnologic cu granite, in raport unic cu televiziunea traditionala (adica comunicatie publica si nu privata), prezentata intr-un mod traditional.

Totusi, urmatoarea propozitie din paragraful 82 trebuie sa fie notata in acest context: "Prin alegerea termenului de "transmitere", autorii au dorit astfel sa cuprinda intregul sir al mijloacelor tehnologice utilizate cu scopul de a aduce srviciile televiziunii publicului". Raportul Explicativ pare a evolua dincolo de scrisoarea Conventiei, din momentul in care Articolul 2 a defineste "transmisiunea" ca "transmitere initiala de catre emitorii terstri, cablu sau satelit sau alte mijloace". Astfel, mijloacele tehnice ale transmisiunii sunt enumerate in totalitate, nelasand loc pentru "intregul sir" al mijloacelor care ar putea fi aplicate. Totusi, Articolul 3 nu utilizeaza termenul "mijloace tehnice in jurisdicia unei Parti". Aceasta modalitate de lucru este sustinuta si de paragraful 115 care spune ca "toate formele de exces, fie de neevitat sau intentionate si mijloacele tehnice implicate in procesul de transmitere, trebuie sa fie luate in calcul cu scopul determinarii aplicabilitatii Conventiei".

Cu siguranța, Raportul Explicativ nu conține imputernicirea obligatorie a Convenției. Totuși, trebuie de notat faptul că există o mare diferență dintre definițiile "transmiterii" și "retransmiterii". În primul caz, după cum a fost menționat mai sus, mijloacele de prezentare sunt enumerate la maximum. În cel de-al doilea caz, situația este diferită: "Retransmiterea cuprinde recepționarea și transmiterea concomitentă, fără a se ține seama de mijloacele tehnice utilizate..."

CONCLUZIE

Împreună, paragrafele 83 și 115 a Raportului Explicativ și definiția "retransmiterii" expun faptul că cel puțin un efort conceptual a fost făcut pentru a adopta o tactică tehnologică neutră și pentru a extinde spectrul Convenției privitor la mijloacele tehnice de prezentare care să fie diferite de cele ale emiterii tradiționale - doar privitor la "retransmitere" și "exces". Totuși, acest lucru poate fi văzut ca unicul început modest și imperfect în această privință.

1.2 Distingerea dintre "Emitere" și "Ne - Emite"

Căutarea unui model de regulament "orizontal, tehnologic neutru, aplicabil cu conținut "regulator", necesită de la noi, în primul rând, de a analiza modelele de distribuire de un asemenea conținut și apoi de a ne decide asupra modelelor de conținut, expunând ce caracteristici trebuie să fie subiect de discuție pentru regulament.

1.2.1 Distincția Dintre Difuzare și Serviciile Social-Informationale

În prevederile din Spania și Portugalia (23 martie, 2004) este făcută o menționare pe marginea necesității de elaborare a unei noi definiții pentru televiziune. De asemenea, reprezentantul din Austria a reamintit în prevederea înaintată de necesitatea unui expert, căci "dezvoltarea tehnologică și convergența ridică treptat tot mai mult întrebarea de realizare a distincției dintre transmitere și noile servicii audiovizuale interactive în baza unui criteriu tehnic".

Acest lucru devine cu adevărat foarte clar că distincția tradițională dintre emite și Serviciile Social - Informationale nu reușește să acopere toate cazurile posibile, astfel, utilitatea distincției ca un ghid spre un fel de regulament, ce urmează să fie aplicat, este diminuată.

1.2.2 Alte Tipuri de Noi Servicii

Conform clasificării noilor servicii, trei feluri de asemenea servicii sunt accesibile:

1. Serviciile ce interacționează cu emisiunile

Doi categorii pot fi identificate:

- Înregistrările virtuale video/pe casetă: aceste servicii modifică cronologia programelor ce sunt vizionate, cu pauză, cu funcția de depanare și mișcare lentă, prin înregistrarea programului pe o lungime stabilită. Asemenea servicii necesită un public/destinatar special, PVR -ul, lucru ce este discutat într-un al capitol al acestui document. Este suficient doar de a spune că aceste servicii par să fie la suprafața de separare dintre serviciile televiziunii și noile servicii de informare în masă, astfel din momentul în care ele se bazează pe o acțiune locală a telespectatorului ce nu este controlată de producătorul serviciului;
- Operațiunile ce afectează conținutul programelor: aceste sunt operațiunile ce modifică conținutul editorial al unui program sau lucru în timpul emiterii în direct, fie prin intermediul fiecărui utilizator sau pe baza voturilor de la toți utilizatorii ce sunt conectați. În timp ce prima opțiune este foarte similară cu call-TV (spre exemplu, votarea unei persoane dintr-un show televizat), cea de-a doua se axează fie pe conceptul jocurilor cu dialoguri sau pe conceptul lucrărilor audiovizuale ce se desfășoară în timp real, lucru ce este complicat, un concept scump ce nu se află încă la o etapă avansată.

2. Serviciile interactive locale

Acestea sunt servicii multimedia (imagini, text, audio si video) transmise simultan in timpul programelor si receptionate de catre toti utilizatorii care au platit pentru ele in abonamentele lor; nu exista o cale de comunicare intre emitator si utilizator.

Asemenea servicii pot fi in general:

- accesate in timp real (teletextul, etc.)
- pot fi inregistrate/download-ate in memorii speciale ale echipamentului destinatarului, regulat sa fie innoite si privite la dorinta. In acest caz inregistrarea se face automat, nu depinde de vre-o comanda a telespectatorului;
- utilizate in ambele sale optiuni, concomitent, cand niste informatie necesita sa fie accesata instantaneu.

Aceste servicii ar putea necesita un terminal de receptionare echipat cu un "motor" interactiv. Acest termen se refera la functiile pentru transformarea /citirea aplicatiilor ce sunt transmise prin intermediul semnalelor, dar nu sunt compatibile cu standardele DVB si drept consecinta necesita capacitatile operationale ale sistemului.

Multe servicii, cu ajutorul camerei de televiziune, pot fi considerate ca parte componenta a acestei categorii de servicii, chiar si in acest caz, din punct de vedere tehnic ele implica pe cat de multe programe pe cat camere disponibile sunt in timpul unei prezentari interactive pe ecran impartit.

3. "Adevaratele" servicii interactive

Acestea includ serviciile ce necesita o cale de comunicare/de intoarcere dintre utilizator si emitator; aceasta cale poate fi interna (care este tehnic prelucrata de terminal) sau externa (un apel telefonic, de exemplu).

Se poate face o distinctie dintre interactiunea tranzactionala (o singura plata a taxei, cum ar fi in cazul platii pentru receptionare, teleshopping, pariurile la domiciliu si download-urile; cel din urma este ales pe baza unor principii stabilite) si dialogul real in doua directii (jocurile on-line, accesul la internet).

Ceea ce descrie Legea Europeana ca "servicii la cerere" este parte componenta a acestei grupe, cea de-a doua, unde serviciul este oferit la cererea utilizatorului. Serviciile video autentice la cerere apartin familiei serviciilor la cerere.

Aceasta categorie mai include si serviciile care sunt la moment disponibile, cum ar fi prezentarea vizuala, video cu ajutorul web-camerei, SMS - urile sau mesajele postei electronice venite in direct in timpul programului sau utilizarea teletext-ului.

Internetul poate fi o alta sursa de confuzie. Pe internet se pot gasi diferite forme ale comunicatiei interpersonale care nu sunt refera nici la un continut din regulament. Pe de alta parte, exista un mare potential pe internet, pentru cei care au destui bani si isi pot permite, de a avea echivalentul unui post de televiziune prin intermediul fluxul de video, adica de a se angaja in comunicatia publica.

1.2.3 Calea Tehnologica sau Tehno-Neutra?

Privitor la cele mentionate anterior, comentariul facut in una din prevederile spaniole ar trebui sa fie luat in considerare:

"Trebuie de recunoscut faptul ca in mod partical termenul de "transmisiune televizata" a devenit destul de invecit, mai ales cand ne referim la legatura sa cu "necesitatea individuala" indispensabila prevazuta in definitia de "transmisiune", stabilita in Articolul 2 (a): acest lucru nu este doar din cauza ca emiterea - transmisiunea pe undele radio, in sens tehnic - este departe de a fi unica cale de transmitere a programelor TV,

dar pentru ca natura sa lipsita de orientare a incetat probabil sa fie caracteristica fundamentala a definitiei, datorita recentei necesitati a serviciilor interactive.

Facand aceasta presupunere are deci sens sa adaptam aceste concepte la situatia actuala, prin adoptarea unei definitii a "televiziunii", mai mult legata de legea telecomunicatiei si a multiplicatiei prin mijloacele de transmisiune si care ar fi capabila sa cuprinda potentiala tregere la transmisiunea digitala si la natura ei bi-directionala".

1.2.4 "Continutul de Reglementare": Niste Idei Introductive

Delegatia Franceza, in documentul ei de contributie, pledeaza pentru pastrarea actualei modalitati a Conventiei aplicabile "modelului conventional al televiziunii" spunand ca: "Luand in considerare importanta acestui mijloc de informare in viata politica, sociala si culturala, si caracteristicile sale, o tratare specifica legala ar fi in totalitate justificata" (acelasi continut a fost inaintat simultan de mai multi reprezentanti ai diferitor tari).

Prevederea din Portugalia sublinia faptul ca "Recursul la ideile fundamentale ale (direct sau indirect) receptionarii de catre public si din nou excluderea planificata a serviciilor de operare, privitor la cererea individuala, din spectrul Conventiei, vor reprezenta premisele cheie pentru a determina noile servicii de informare in masa ca pot fi considerate ca supuse regimului de reglementare al Conventiei".

Alte indicii sunt prezentate de "Recomandatia 16 (2004) a Comitetului Permanent al Europei, anume de Ministere care se adreseaza Statelor Membre pe marginea dreptului de replica in noul mediu al mijloacelor de informare in masa", definind termenul de "media" referindu-se la "toate mijloacele de comunicatie pentru o periodica difuzare catre public a informatiei editate, fie on-line sau nu, cum ar fi: ziarele, radioul, televiziunea serviciile bazate pe web site-uri". O asemenea prevedere a fost adoptata in "Planul Recomandatiei a Comitetului Ministerelor pe marginea Dreptului Publicului la Informatie in timpul Evenimentelor Majore Unde sau obtinut Drepturi Exclusive". A fost propusa o definitie tehnologica neutra privitor la "emitatorul de servicii noi", insemnand "orice persoana care ofera cu ajutorul unei baze profesionale noi servicii publice, in forma de text, imagine si/sau sunet, fie cu remunerare in schimb sau nu".

In discursul sau, Comisionarul Reding a mai adaugat unele consideratii, notand faptul ca "prima intalnire a grupurilor de experti a depistat unele consensuri pe marginea necesitatii unui nou plan etalonat de reglementare pentru prezentarea continutului editorial al audiovizualului publicului.

Aceasta etalonare ar putea fi legata de:

- a) impactul mijloacelor de informare
- b) de alegerea si controlul utilizatorilor pe care ei pot sa-l exercite

Toate aceste lucruri ne permit sa elaboram o lista preliminara a criteriilor utilizate pentru distingerea continutului "de reglementare" de acela care nu trebuie sa fie subiect al regulamentului. Astfel, continutul poate fi clasificat ca "de reglementare" cand:

- este asigurat de un mijloc de informare (adica, in cele mai multe cazuri este asigurat de o organizatie dedicata sa prezinte o baza profesionala a audiovizualului si a continutului informational sau serviciului (serviciilor), in cel de-al doilea caz fiind constituita din informatie editata si periodic reinnoita.);
- este asigurata pentru receptionarea de catre intregul public;
- este de importanta publica (scopul este de a prezenta realitatea si/sau discutarea subiectelor ce au importanta pentru societate) si/sau are abilitatea de a influenta opinia publica;
- este prezentata in mod linear, prevenind controlul celui care o receptioneaza asupra ei;

In mod obisnuit, acest continut necesita o analiza mai profunda si desigur un regulament in acest sens.

CONCLUZIE

In modul tehnologic neutru de lucru, adica actualul plan legal al Conventiei, bazat pe conceptul "trasmisiunii", dupa cum este definit in Articolul 2(a), si distinsia dintre "emitere" si "Serviciile Social Informativale" va asigura treptat mai putina siguranta legala. Din aceasta cauza, un mod tehnologic neutru de lucru este foarte mult indicat. Conceptul "continutului de reglementare" poate fi vazut ca o aparitie/o cale potentiala de substituie a conceptului de transmisiune, ca o baza pentru viitorul guvern de reglementare.

1.3 Pentru si Contra Extinderii Domeniului de Aplicatie

1.3.1 Motivele Originale pentru Continutul Regulamentului: Sunt acestea aplicate pentru Noile Servicii?

Prevederea pe marginea extinderii spectrului de aplicatie a Conventiei asupra altor servicii si daca da, cum, trebuie sa inceapa cu reamintirea motivelor care au dus la extinderea emitorilor traditionali initiali, trebuie de reamintit atat reglementarile specifice negative cat si pozitive.

Un motiv evident a constituit spectrul dificitar si necesitatea de creare a unui sistem care ar asigura daca o sursa publica rara (frecventa) este utilizata doar pe baza exclusiva a unui operator, atunci acest lucru trebuie facut in interesul general. De aici, reglementarea emiterii serveste de obicei nu doar in scopuri negative, dar si in scopuri pozitive. In acest raport final catre Comitetul Permanent (T-TT (2003) 2), Doctorul Andreas Grunwald propune si alte prevederi pentru aceasta modalitate de lucru.

El enumera urmatoarele caracteristici ale Televiziunii (si radioului) care justifica continutul reglementarii pentru sectorul specific:

- "efectul raspandirii" - televiziunea este adresata si receptionata de un numar nedefinit de telespectatori. Aceasta inseamna un efect al multiplicarii pentru continutul televiziunii, ce nu este atins de nici un alt mijloc de informare, ajungand la milioane de telespectatori in acelasi timp;
- "puterea sugestiva" care contribuie la importanta televiziunii pentru formarea opiniei, la un efect mai intensiv si autentic asupra telespectatorului decat cel al surselor de informare scrise sau auditive.
- "efectul particular imediat de asigurare cu continut", mai ales in cazul transmisiunilor in direct.

Apar mici dubii asupra faptului ca siguranta initiala si intelegerea marei forte presupuse a noilor mijloace de informare prin intermediul radioului si a televiziunii au constituit o motivatie puternica pentru impunerea regulamentului cu privire la mijloacele de informare ale audiovizualului. Practic fiecare noua dezvoltare in acest domeniu a fost primit atat cu mari ovatii cat si cu temeri, ducand - in cel de-al doilea caz - spre introducerea noilor masuri care mai tarziu erau, deseori, anulate sau largite.

Totusi, la cele prezentate de Dr. Grunwald trebuie de facut urmatoarele remarci. Nu intotdeauna "efectul raspandirii" ajunge chiar la milioane de telespectatori in acelasi timp, datorita faptului ca exista diferite audiente si piete care isi au programele lor particulare si chiar intregul post. Astfel, "publicul general" nu este un concept usor de calculat si poate insemna diferite lucruri in diferite circumstante. Aceasta este important in contextul unei posibile largiri a spectrului noilor tehnologii, din momentul in care un serviciu oferit de un program televizat, subiect al continut de reglementare traditional, ar putea avea o audienta mai mica decat acelasi serviciu oferit prin intermediul internetului.

In realitate, caracteristica radioului traditional sau televiziunii care a fost utilizata pentru a justifica regulamentul nu a fost doar o unitate de masura, dar si concomitenta impactului - atat in sensul ca continutului a fost receptionat in timp real, cat si in sensul ca aceasta a avut impact asupra unui numar mare de oameni in acelasi timp, probabil cu o mare eficacitate. Cu introducerea tehnologiilor de cronometrare a timpului, facand posibila comunicare fara coincidenta, impactul este acum mult mai raspandit asupra timpului decat in cazul radioului sau televiziunii, dar modalitatea de lucru de reglementare nu s-a schimbat fundamental.

Raportul Explicativ mentioneaza in paragraful 84 ca servicii precum abonarea la serviciile televizate, cu plata pentru difuzare, serviciile video la cerere sau serviciile de teletext raman sub jurisdicia Conventiei. Unica decizie pe care o poate lua un abonat, in privinta acestor servicii, este mentionata in paragraful 84 al Raportului Explicativ. Acelasi lucru este valabil si in cazul fluxului video pe Internet.

Dupa cum a fost mentionat mai sus, disponibilitatea pentru publicul general si presupusul impact al continutului asupra opiniei publice raman a fi importante motive pentru continutul regulamentului. In acelasi timp, este admisibil ca ambele sunt expuse la variatie, in dependenta de metoda speciala de distribuire a continutului. De aici, eforturile de aplicare in practica a regulamentului pentru noile servicii uneori merge in directia de propunere a formelor pentru un nou regulament - fiindca spectrul continutului de reglementare este extins spre noile tehnologii - bazat pe asa criterii ca:

- existenta continutului jurnalistic si/sau editorial capabil sa influenteze publicul;
- largirea disponibilitatii si "extinderea publica" a serviciilor;
- un grad de control al telespectatorului asupra procesului de receptionare;
- si constientizarea alegerii care urmeaza a fi facuta pentru a receptiona serviciul.

Conform acestui aspect, poate fi aplicata o modalitate diplomatica spre continutul regulamentului, asigurand un spectru larg al continutului de control diferit de un control usor, pentru majoritatea serviciilor, cu o modalitate mai riguroasa pentru retelele TV cu libera emisie.

Un exemplu de regulament de tip vechi, privitor la serviciile de informare in masa si televiziune, este utilizat de legislatia germana.

CONCLUZIE

Acest lucru vine sa confirme ca intr-un regulament cu privire la "modelul de emisie" tehnologic neutru trebuie de utilizate forme de comunicare adresate publicului general, asigurand un continut editorial capabil sa exercite un impact, in special unul negativ.

Comisia este la curent ca unele materiale transmise prin intermediul internetului vor cadea sub jurisdicia definitiei de emisie si sub Legea Emisiei, dar nu se va supune regulamentului datorita motivelor ce au fost prezentate in decizie.

CONCLUZIE

Acest lucru ar putea indica ca intrebarea privitor la extinderea domeniului de aplicatie nu este una de "daca", dar una de "cand" - cand noile servicii sunt destul de larg raspandite pentru a realiza o "substituire" in domeniul emisiei. Deci, acest lucru pare a fi o problema de timp: trebuie de asteptat oare pentru ca acest fenomen sa ia loc sau are sens de anticipat aceasta evolutie si de gandit asupra reglementarii noilor servicii inainte ca ele sa atinga statutul de "substituire" pentru emisie.

Regulamentul Germaniei privitor la "serviciile mijloacelor de informare" si "tele - serviciile" sunt bazate pe o decizie de adoptare a celei de-a doua modalitate de lucru. Pe de alta parte, este de asemenea posibil de a comite o greseala de incepe reglementarea preamatur, inainte ca noile servicii sa intre in ritmul lor si sa ia forma finala de activitate.

1.3.2 Extinderea Domeniului de Aplicare: La ce?

Dupa cum a fost deja mentionat, aplicarea in practica a modalitatii de lucru bazata pe "criterii" ar putea fi foarte impovaratoare si probabil va esua de a acorda o siguranta legala. Datorita acestui fapt, diferite servicii ar putea fi definite diferit si anume procedura de aplicare ar putea deseori implica o amanare a aplicarii regulamentului pentru un serviciu ce-l necesita.

Cel mai mare avantaj a unei asemenea modalitati de lucru, conform Dr. Andreas Grunwald, va constitui, pe de o parte, flexibilitatea si orientarea spre viitor si pe de alta parte va evita majoritatea problemelor ce se vor isca

cand se va incerca implementarea criteriului de serviciu bazat. Drept consecinta toate felurile de servicii, cum ar fi: video la cerere, televiziunile de business si site-urile editoriale, vor fi acoperite in primul rand de Conventie, cu exceptia presei de tipar, comunicatiile individuale cum ar fi: e-mail, telefonica vocala si serviciile pure de informare. Aceasta, dupa cum adauga autorul, ar putea cu siguranta sa atraga acuzarea reglementarii depasite. Impotriva acestui lucru, elaborarea materialelor actuale pentru prevederile Conventiei va trebui sa slujeasca drept contrabalansare, incercand sa limiteze obligatiunile reglementarii actuale la un minim absolut posibil.

1.3.3 Extinderea Domeniului de Aplicare: Cui?

Noi vedem necesitatea de:

- servicii de publicare, adica operatori ce isi asuma responsabilitatea editoriala pentru un serviciu de comunicare public. In practica, ei sunt emitorii de servicii de televiziune sau de radio sau publica mijloace de informare electronice, cum ar fi website-urile;
- servicii de distribuire, adica operatori care asigura livrarea comerciala a serviciului catre public, cum ar fi operatorii de satelit, dar si stapanii site-urilor de internet;
- operatorii serviciilor electronice de comunicatie, adica operatorii care asigura transmiterea continutului serviciului de la locul de livrare pana la destinatarul final: publicul, etc. Ei reprezinta o retea de operatori care stabilesc retelele si le fac accesibile furnizorilor de servicii electronice de comunicatie;
- operatorii avantajelor asociate, cum ar fi sistemele de acces conditionate, EPG-urile, etc.

Transpunerea directivelor UE pe marginea comunicatiilor electronice a actionat in moduri diferite in diferite State Membre ale UE. In unele din ele, totusi, operatorii avantajelor asociate sunt acoperiti de regulamentul de emisie. In consecinta, ei extind numarul operatorilor asupra carora se poate aplica continutul regulamentului, cel putin in unele tari.

1.3.4 Extinderea Domeniului de Aplicare: Cum?

O alta problema ce se isca este daca de reglementat noile tehnologii ca un instrument separat sau de a introduce o categorie diferita de servicii in instrumentul existent, transformandu-l astfel in mod extensiv.

Pe de alta parte, o discutie aprinsa in Grupa de Lucru 1, pe marginea spectrului Directivei cu privire la TFF (Televiziunea Fara Frontiere), a dus la aparitia altor idei:

1. Adoptarea unei "directive generale a principiilor", lasand regulamentul detaliat Statelor Membre;
2. Adoptarea unui plan general de directiva, la fel si alte documente ce contin diferite guvernari de reglementare pentru aspecte specifice ale continutului in serviciile liniare si neliniare;
3. Adoptarea unei sau mai multe directive, completate de alte instrumente cum ar fi recomandarile;

Chiar in tentativa, utilizarea schemelor co-reglementarii si auto-reglementarii trebuie sa fie foarte bine pusa la punct, cu conditia ca o definitie clara a acestor termeni si extinderea ei sunt drept urmare acceptabile pentru toate partile interesate.

Auto-reglementare poate fi descrisa in felul urmatoare: diferiti jucatori ajung la intelegerea de stabilire a unor reguli pentru reglementarea activitatilor lor si ei definesc si stabilesc codurile lor de conduita.

Co-reglementarea se refera la o situatie unde auto-reglementarea este sustinuta de instrumentele de reglementare traditionale: statul imparte planul legal pentru a da posibilitate auto-reglementarii, sau intervine daca obiectivele nu corespund auto-reglementarii, sau daca exista efecte nedorite.

CONCLUZIE

1. Motivele initiale pentru continutul regulamentului continua sa fie aplicate pentru noile servicii de comunicare, doar in privinta "continutului de reglementare". O imprejurare pentru extinderea spectrului regulamentului, din aceste motive, va fi mult mai convingatoare din momentul in care acestea au devenit sau sunt aproape de a deveni o substituire pentru emitere. Regulamentul initial pare a avea ca o modalitate de a avea legaturi cu diferentele dintre noile servicii.

2. In pofida la toate dezbaterile despre extinderea continutului reglementarii spre noi servicii de comunicare, nu a aparut nici un punct de vedere clar referitor la care din aceste servicii ar putea fi acoperite de un asemenea regulament. Un Dosar cu Continut pare preamatur la moment.

3. Au aparut noi parti interesate si rolul partilor traditionale pare a se schimba. Motivul cel mai important pentru aplicarea noului continut al reglementarii, pentru acest parti, constituie rolul lor editorial si responsabilitatea pentru dezvoltarea serviciilor capabile sa influenteze opinia publica.

4. Datorita faptului ca atat de multe servicii noi sunt livrate prin intermediul internetului, solutiile ar trebui gasite in regulamentul ce definete caracteristicile pentru internet.

1.4. Calea pentru Viitor

Un alt argument, in vaferea cautarea mijloacelor de dezvoltare armonioasa a regulamentului international pentru noile tehnologii, este faptul ca unele tari au dezvoltat continutul regulamentului pentru noile servicii si alte sari nu au facut-o. O alta cauza ar fi existenta diferitor modalitati de reglementare pentru aceleasi tehnologii in diferite sari. Esecul de a trece la acest scop va rezulta intr-o varietate de reglementari nationale diferite pentru aceleasi servicii, facand cooperarea internationala tot mai dificila.

Discutiile pe marginea acestei probleme ar trebui sa se axeze pe viitor pe:

1. perfectionarea metodelor tehnologice neutre prin specificarea continutului noilor tehnologii care trebuie sa fie parte a continutului reglementarii;
2. perfectionarea spectrului si metodelor reglementarii initiale;
3. identificarea unei noi piete de "jucatori" si implicarea acestora in procesul comunicatiei, perfectionarea regimului de reglementare si aplicarea lui "jucatorilo" corespunzatori;
4. determinarea unei "arhitecturi" de reglementare capabila sa extinda Conventia spre noile tehnologii;
5. introducerea co-reglementarii si auto-reglementarii in regimul de reglementare;

CONCLUZIE

Din toate motivele prezentate mai sus, putem conchide ca un motiv rational pentru extinderea spectrului Conventiei, spre un continut editorial "de reglementare" livrat cu ajutorul noilor tehnologii si capabil de a influenta opinia publica si mintea oamenilor exista, desi parerea ca acest lucru nu trebuie realizat este de asemeni bine pronuntata. Cu toate ca este de dorit de a avea o asemenea reglementare, acest lucru nu inseamna ca ea va functiona bine la aceasta etapa. Concluzia este facuta datorita faptului ca: 1. Noile tehnologii nu sunt intr-o forma stabila inca, astfel dezvoltarea unui regim complet de reglementare intr-un termen scurt ar fi preamatur; 2. Nici un continut tehnologic de "reglementare" nu a atins un impact ce ar justifica regulamentul; 3. Noile tehnologii maresc posibilitatea unei "jurisdictii de cumparare" internationala evitand regulamentul national, ducand la dezvoltarea ambelor regimuri de reglementare (national si internasional) asemenea celor din Conventie, lucru ce este practic imposibil la prezent.

2. JURISDICTIA SI ALTE CHESTIUNI LEGATE DE ACEASTA (Art. 4, 5, 9a, 16, 24, 24a,28)

2.1. Principiile Generale: Mai multe Semnale Combinate/Lungimi de unda

Articolul 5 stabileste "tara de stabilire" a principiului, un indiciu cheie in determinarea Partii care are jurisdicție asupra unui emitor. Aici mai este prezent si criteriul ce determina Partea ce va avea jurisdicția. Este sarcina Partii "sa se asigure ca toate serviciile programelor transmise de catre emitor se conformeaza jurisdicției supuse Conventiei". Conform Articolului 4, alte Parti, conform Conventiei, "trebuie sa garanteze libertatea receptionarii si nu trebuie sa interzica rtransmisiunea pe alte teritorii a serviciilor programelor care se supun Conventiei".

Drebuie de mentionat faptul ca acest principiu este contrazis putin sau facut "mai vulnerabil" conform prevederilor Conventiei si anume in Articolul 16, paragraful 1. La fel si Articolul 9a contine informatie ce contrazic lucrurile prezentate de Articolele 4 si 5.

Pozitia Conventiei fata de jurisdicție trebuie sa fie reflectata in contextul Declaratiei Politice adoptate la cea de-a 5 Conferinta European Ministeriala pe marginea Conduitei Mass Mediei. In raportul 10 este spus ca "Statele isi dezvoltă conduita mijloacelor de informare in raport cu principiile independentii, respectului pentru drepturile fundamentale si pluralism, conform Articolului 10 a Conventiei Europene a Drepturilor Omului si avand in considerare diversitatea culturala".

Acest principiu este reflectat, in oarecare masura, in Articolul 28 al Conventiei care spune ca "Nimic in Conventie nu trebuie sa incurce Partilor de a aplica reguli mai stricte si detaliate decat cele prezentate de Conventie serviciilor programelor transmise de catre un emitor aflat sub jurisdicția lor, conform Articolului 5".

Principiul independentii, referitor la conduita mijloacelor de informare, este prezent si in Articolul 24 a, facand referinta la cazurile "Cand serviciul unui program a emitorului este in intregime sau in cea mai mare masura orientat spre teritoriul unei Parti, neconformandu-se jurisdicției la care este supus emitorul si in acest caz el incalca legea Conventiei cu privire la aria de acoperire.

Pe de alta parte , trebuie de notat ca Articolul 24a nu defineste nici o limita - in termeni de prevederi ale Conventiei sau a legii nationale - pe marginea situatiilor in care Partea ce receptioneaza poate pretinde la ceea ce poate fi numita "delocalizare abuziva", adica abuzarea drepturilor oferite de Conventie, cand un emitor se stabileste pe teritoriul celeilalte Parti pentru evita "legea in aria acoperita de Conventie" a Partii ce receptioneaza.

CONCLUZIE

Dupa cum este clar din ceea ce a fost mentionat mai sus, continua sa existe o tensiune intre dorinta de a crea "O zona a Audiovizualului European" condusa de o strategie legala comuna si dterminarea multor tari de a respecta conduitele mijloacelor de informare independente. Transfrontiera libera si fara obstacole a circulatiei serviciilor de programe televizate, supuse legislatiei Conventiei, este o valoare ce trebuie protejata. In acelasi timp, apare o necesitate in crestere de a gasi cai pentru promovarea diversitatii culturale si a conduitelor mijloacelor de informare nationale. In acelasi context este nevoi de a lua masuri pentru cazurile cand libertatea este abuzata.

2.2. Diferite Feluri de Televiziuni Transfrontaliere

pot fi distinse 8 feluri diferite de televiziuni transfrontiere

DISTRIBUIREA TRANSFRONTALIERA NEINTENTIONATA

1. Semnalele naturale ce trec dincolo de hotar; serviciu de programe ce sunt in totalitate receptionate de o audienta din tara A si partial de o parte in tara B, mai aproape de hotar.

DISTRIBUIREA TRANSFRONTALIERA INTENTIONATA

1. Televiziunea Transfrontaliera Regionala/Continentală/Globală

2. Serviciile unui program ce sunt emise strict pentru audienta din tara A, dar totusi disponibila si pentru alte audiente prin intermediul satelitului sau/si distributiei prin cablu.

3. Canale intr-o singura limba, dar cu o clara vocatie pro-Europeana (BBC, TV5 Europe, etc.)

4. Servicii pro-Europene cu versiuni lingvistice distincte (Eurosport, Euronews, discoverz, etc.)

2. "Canalele Delocalizate"

5. Canalele ce au fost initial stabilite in tara A, dar scopul primar a fost tara B (RTL-4, RTL-5, Kanal 5, etc.)

6. Canale stabilite si facute la comanda pentru tara A, dar a caror publicitate si/sau spatii dintre emisiuni sunt adresat unei sau mai multor state vecine (SAT.1, RTL, Pro 7, etc.)

7. Canale ce nu sunt stabilite in Europa dar transmise prin intermediul satelitilor Europeni cu semnalul luat de la un satelit ne-European (HBN, TV Globo International)

3. Canalele "Dislocate"

8. Canale care au fost stabilite initial in tara A, dar au fost mutate in tara B in procesul "cumpararii jurisdicției", pentru a evita legile in regiunile acoperite de Conventie care era aplicata in cadrul jurisdicției in tara A.

Experienta ne sugereaza ca cazurile 5, 6 si 8 sunt probabil cele mai des intalnite si deci trebuie de acordat atentie si de luat in considerare aceste lucruri privitor la partile care receptioneaza. Multe cazuri ne demonstreaza ca aceste puncte sunt reale probleme ce trebuie solutionate in viitorul apropiat.

CONCLUZIE

Asadar, Conventia pare a asigura un numar mare de metode de pedeapsa in cazul "dislocării abuzive" sau a "mutării". Totusi, putine din aceste prevederi sunt elaborate pentru a avea de afacere cu cazuri specifice ale acestui fenomen sau sa asigure procedee efective. Articolul 24a merita o atentie speciala in aceasta privinta. In primul rand, el stabileste sarcina ce dovedeste faptul ca un emitator in mod intentionat a dorit sa evite legile Partii care receptioneaza in favoarea sa - si acest lucru nu este usor de facut. In cel de-al doilea rand, acest lucru implica procedee extrem de lungi care ar putea discura partile Statale ale Conventiei de la invocarea lui. In cel de-al treilea rand si cel mai important spectrul prea mare pe care il cuprinde. Poate ca pe viitor ar fi bine de specificat cazurile specifice cand "dislocarea" este cu adevarat abuziva si caile specifice de pedeapsa/reactie la aceste incalcar. Parerile cu privire la dorinta si practicitatea acestui regulament ar trebui foarte bine cantarite inainte de a le aplica, dar daca Concluzia sus amintita este corecta, atunci necesitatea elaborării si aplicării devine tot mai pronuntata.

O alta idee ce trebuie luata in calcul ar implica contributia Statului care transmite de prevenire a "dislocării abuzive". In timp ce este clara stabilirea unui emitator intr-o tara cu scopul evitarii legii in acele regiuni, ce sunt sub jurisdicția Conventiei, astfel incat aceasta jurisdicție este valabila si pentru emitatorul stabilit, este considerata abuzarea drepturilor conferite de Conventie. Ca o alternativa s-ar putea cere de catre Partea ce receptioneaza sa modifice termenii licentei, atunci Statul ce receptioneaza se trezeste cu incalcare legilor, ce sunt evitate de catre emitatorul stabilit in acest Stat.

3. LIBERTATEA RECEPTIONARII SI A RETRANSMISIUNII

Aceasta prevedere este desigur inima Conventiei si trebuie sa ramana in forma in care este prezenta la moment. Totusi, chestiunea cu privire la "dislocarea" si "mutarea" abuziva si formele de reactie la aceste acte trebuie sa fie dezvoltata in Conventie, astfel un al doilea paragraf ar fi necesar, ce se va referi nemijlocit la exceptiile regulilor generale si la alte articole ale Conventiei, prezentand detalii pentru cazurile specifice si respectiv mijloace de combatere a acestora.

4. SARCINILE PARTILOR CONVENTIEI (Art. 5 si 6)

Prevederea Articolului 5.1 este o alta caracteristica cheie a Conventiei si trebuie sa ramana neschimbata.

In ceea ce priveste Articolul 6, acesta ar putea fi extins pentru a cuprinde alte doua domenii importante:

- Prevederea informationala ncesita de a rezolva potentialele dispute si dificultati ce ar aparea odata cu aplicarea Articolului 9a;
- Daca problema dislocarii si mutarii "abuzive" si posibilele mijloace de combatere impotriva lor sunt luate pentru revizuire in contextul Conventiei, atunci acest lucru va necesita cooperare intre Partile Conventiei si prevederea informationala este strict necesara in asemenea cazuri. Acest lucru trebuie sa fie considerat ca un dosar mai larg pe marginea posibilelor amendament in privinta acestei probleme.

5. PUBLICITATEA INDREPTATA SPRE O SINGURA PARTE

Nu apare necesitatea de a imbunatati acest articol.